

Suede, el 'britpop' perdurable

Suede, una de les bandes senyeres del 'britpop' dels anys 90, torna amb el seu millor disc en dues dècades, 'Night thoughts'. Un gran àlbum que els britànics presentaran en doble sessió al festival Primavera Sound de Barcelona.

Text de Xavier Aliaga

No fa tant, fer un balanç hiperocrític del *britpop*, la contestació britànica a l'esclat del *grunge* a l'altra banda de l'Atlàntic, esdevingué un lloc comú. I és cert que el balanç global d'aquell moviment, resposta artística i rèplica de la indústria a parts iguals, és discutible. Però juntament amb àlbums prescindibles i bandes dubtoses, o de carreres tan vingudes a menys com la d'Oasis, el *britpop* deixà un grapat de discos gloriosos i perdurables, un parell a càrrec dels mateixos germans Gallagher. I, per descomptat, grups artísticament tan interessants i influents com Blur i Pulp també poden presumir de discografia molt i molt rellevant.

Suede, la banda liderada per Brett Anderson, tingué un cert èxit, però es va moure en la franja

RETORN SONAT. La banda de Brett Anderson, Neil Codling, Richard Oakes, Mat Osman i Simon Gilbert és una de les sorpreses de la temporada amb un disc de prestacions que ningú no esperava, *Night thoughts*. El treball, segons Anderson, "més cinematogràfic" i producte de moltes proves.

independent d'una escena que era absolutament *mainstream*. Amb tot, el seu llegat, mixtura de l'esperit pop de The Smiths i el camaleonisme i la cruesa del *glam-rock* de Bowie i T-Rex fou incontestable. I es resumeix en els tres primers discos.

Suede (1993) fou un debut rotund, un estrany creuament entre contundència rock, actitud andrògina i angoixa vital canalitzada a través de talls superbs com ara "The Drowners", "Animal Nitrate" o la més vellutada "So young". Estat de gràcia perllongat amb *Dog Man Star* (1994), la darrera aportació al col·lectiu del sensacional guitarrista Bernard Butler. *Coming Up* (1996), una de les col·leccions de singles potencials més rodona de la història -gairebé semblava un grans èxits prematur-, els proporcionà alè comercial a còpia de renunciar al perfil més fosc i suggeridor. I tancà l'època daurada. La creativitat de Suede s'anà dissolent entre abandonaments, problemes de drogues i l'obsessió d'Anderson per mostrar el seu perfil més *crooner*. Fins a la separació, el 2002.

La banda tornà a l'activitat el 2013 amb un disc apreciable, *Bloodsports* (2013). Però el que ningú no esperava ja de Suede era un àlbum com *Night thoughts* (2016), una mena de tornar a començar des d'on ho van deixar, amb l'embolcall sonor dens i amb gruix dels inicis, però afegint-hi el procés de maduració personal o l'impacte de la paternitat. Més la inspiració que manifesten temes com "No tomorrow", "I don't know how to reach you", "Tightrope" o la brutal "Like kids", autèntics coets en el pavelló auditiu.

Disc que convergeix en una llepolia la seua doble compareixença al Primavera Sound de Barcelona els dies 1 i 2 de juny. Suede no sols va fer música perdurable. També han aconseguit perdurar amb una dignitat senyorial. *So british.* ●